

Guanyadors dels
XXVI Premis **Maig**

Memorial Pasqual Batalla

Vila-real,
13 de maig de 2023

La Regidoria de Normalització Lingüística de l'Ajuntament de Vila-real i l'Associació Cultural El Guitarró, enguany, han llançat una nova convocatòria dels Premis Maig – Memorial Pasqual Batalla que, en la seua 26a edició, incorpora com a novetat la modalitat de novel·la curta, a més de l'habitual de narrativa breu, que d'ara endavant comprendrà un únic guardó. Amb aquest canvi, es persegueix donar un nou impuls a aquest certamen que, després de més de 25 anys de trajectòria, és ja un referent en l'àmbit literari del País Valencià i en tot el territori de parla catalana.

La Regidoria de Normalització Lingüística vol subratllar el compromís de l'Ajuntament de Vila-real amb un premi literari que ja és un pilar fonamental de l'àmbit cultural de la ciutat, perquè ha aconseguit que Vila-real siga un referent literari en la nostra llengua. Mentre que a les províncies d'Alacant i València existeixen premis literaris amb molta potència, a les comarques de Castelló hi ha un buit que els Premis Maig esperen poder omplir per a reforçar-se com a referents en aquest camp.

L'Associació Cultural El Guitarró explica que l'objectiu d'aquests premis ha sigut, des del seu naixement, situar Vila-real en el mapa literari i, després de 25 edicions, era el moment de donar un nou impuls amb un canvi més profund, que s'ha traduït a reduir a un el guardó de narrativa breu i presentar una altra modalitat: la novel·la curta o *nouvelle*. Com que aquest últim és un gènere que gaudeix d'un renovat prestigi en els últims anys, hem considerat que seria interessant dotar els autors i les autores que opten per aquesta modalitat de mecanismes per a poder publicar les seues obres. I és per això que, a més del premi en metàl·lic, l'editorial Bromera, una de les més importants del País

Valencià, publicarà les obres guanyadores d'aquesta nova modalitat, per a assegurar que tinguen una àmplia difusió i arriben als lectors i les lectores.

Finalment, des de les entitats organitzadores, animem els escriptors i les escriptores a presentar les seues creacions en futures convocatòries per a aconseguir entre totes i tots que aquest siga un certamen que pugua estar en l'agenda de tots els autors i les autores que escriuen en la nostra llengua.

Noelia Samblás
Regidora de
Normalització Lingüística

Vicent Usó
Escriptor i membre
de l'AC El Guitarró

XXVI Premis **Maig**

Memorial Pasqual Batalla

Modalitat de narrativa breu

Diari de jo
de Robert Prat i Feliu

Robert Prat i Feliu

Guanyador de la modalitat de narrativa breu

Vaig néixer el 1998 a Manresa tot i que el meu interès per l'escriptura no ho va fer fins l'any 2019 mentre acabava els estudis de Física i Matemàtiques a Viena. Allà vaig redactar la meua primera novel·la breu (*Neva*). Més endavant, vaig estudiar Escriptura de Guió Audiovisual a Barcelona (La Casa del Cine) on vaig escriure un guió de llargmetratge (*Simbiosi*) i, posteriorment, vaig realitzar un curs d'escriptura creativa a la Universitat Autònoma de Barcelona, en el qual vaig dedicar el meu temps a l'escriptura de relats breus.

Diari de jo

de Robert Prat i Feliu

Era un dilluns quan hi vaig entrar. «El seu pare ha dit que en fem el que vulguem», va dir la directora a la cuidadora. «Però ell no hauria de ser aquí», va dir la cuidadora a la directora. Ho vaig sentir per l'esclatxa de la porta, però no m'importa, m'han dit que no m'importa, no passa res. Em cauen els braços quan em mediquen, un a cada banda de la llitera, i miro el sostre perquè no puc mirar la finestra per veure les orquídiess, ni el terra per comptar les rajoles. A vegades vomito el sopar del dia anterior a mitja nit, el deixo enganxat als llençols de l'habitació. Després ve la cuidadora amb cara d'arribar a casa i obrir una llauna de tonyina per sopar i ho frega tot, ho deixa tot net i somriu i quan marxa intento obrir la finestra i fer l'àngel.

Els dimarts com avui escrivim, tothom té un diari, uns fulls i un llapis. La cuidadora passa i demana, passa i demana, els dimarts sempre està feliç, la cuidadora. «Què escrius avui?» Tots, com micos, agafem el llapis i escrivim, tots amb un diari, uns fulls. Sempre estem tots en silenci quan escrivim, tots menys la Sara, que em mira els fulls i vol escriure el que tinc en els fulls. Diu que ho faig molt bé, que vol escriure el que jo escric perquè vol escriure el que penso. Però ella ha d'escriure ella i jo escric jo. No sé quantes rajoles hi ha a la sala on escrivim, però la cuidadora les trepitja totes mentre passa i demana. Quan acabem ens recull els diaris i els llegeixen a la nit, ella i la directora, i beuen i riuen i després respiren molt fort sobre l'escriptori.

Els dimecres ens treuen a passejar a tots pel jardí, a mirar les orquídiess. Les orquídiess són una família de plantes angiospermes de l'ordre de les *Asparagals*, es tracta de la família botànica més extensa en nombre d'espècies, «en conté més de vint-i-cinc mil», diu la cuidadora. Les orquídiess són la meva família. Al nostre jardí només hi ha quatre orquídiess mal cuidades. Abans n'hi havia cinc però un dimarts que era dijous perquè plovia, ja n'hi va haver quatre. Quan baixo al jardí i no em responen, les vull trepitjar sota la bota negra, però la cuidadora diu que després ja no les podré veure, que no tornen a créixer. Però les orquídiess sempre hi han sigut, no creixen gaire, només desapareixen i van a l'escriptori de la directora fins que es moren. Em fa por que les orquídiess es morin perquè em quedaré sense família pels dissabtes. Després a la nit la Sara estossega molt fort a l'habitació i després ve la cuidadora amb la cara de llauna de tonyina i somriu i ho frega tot.

Els dijous posen la televisió al menjador, tots la mirem junts. A la televisió diuen que els micos no saben res, que es mouen sense pensar. La Sara em mira a mi i la cuidadora mira el rellotge. Jo prefereixo les orquídiess que la televisió, però els dijous no podem anar al jardí perquè plou. Odio els dijous, sempre plou els dijous. Els dijous només veig la televisió, compto rajoles i vomito els llençols, ni baixo a mirar les orquídiess perquè plou. La cuidadora mira el rellotge avorrida i la Sara em mira i em demana què penso. No puc pensar quan plou, es mullen les paraules i no les veig. A vegades penso que no penso, que només llegeixo les paraules. Soc un mico, tots som micos menys la directora, que sap moltes coses.

La cuidadora em diu que ja toca prendre'm la medicació, que si ho faig podré sortir però avui no perquè és dimarts, i odio els dijous.

Els divendres la cuidadora em porta més pastilles i els braços em cauen a la llitera. Abans els divendres tenia una companya d'habitació que dormia damunt meu a la llitera. A la nit feia soroll amb les molles del matalàs, em molestava el soroll però em feia companyia. A ella no li queien els braços perquè els feia servir per agafar una Bíblia, sempre deia: «És l'única veritat que tenim». Mai la venia a veure la família, ni mirava les orquídiess com jo. «Era molt boja tota», diu la cuidadora, però em feia companyia. Jo llavors ja comptava les rajoles de l'habitació, però encara no vomitava el sopar als llençols. La meva companya em veia comptar i repetia amb mi, vint-i-quatre, vint-i-cinc, vint-i-sis... Quatre orquídiess, molts micos i una directora, així és el manicomi. Un dia plovia i la meva companya va llegir una cosa en la Bíblia i va dir que no podia ser, que no podia ser. A mitja tarda, després de l'hora del berenar, va obrir la finestra de l'habitació i va saltar com un àngel. Després va caure a terra i es va fondre de fang, ossos i sang. Ja no era la meva companya tot allò, ja no era boja tota, només morta. Era un dijous que plovia.

Els dissabtes venen els familiars a veure els seus estimats malalts, «malalts estimats», diu la cuidadora. Venen de visita i «això sembla un zoo», diu la directora. Però els familiars no porten càmeres, només els braçalets de tornar a casa al vespre. A mi ningú em visita els dissabtes, ni ho vull, ni ho tinc. Miro les orquídiess que em miren per la finestra, ara plena de barrots, «perquè no faci l'àngel», diu la cuidadora. La Sara té una mare que l'estima i la visita. Li diu que la veu més prima, que ha de menjar més o haurà de passar dues vegades per veure-la i que per què no fa com jo que soc de vida. La cuidadora diu que si soc de vida vol dir que soc gras i la televisió va dir un dimarts que la gent grassa vomita el menjar per no ser grassa. La Sara mira la seva mare amb cara d'estimar-la, però jo sé que no l'estima perquè la Sara no és prou espavilada per estimar.

La cuidadora no hi està d'acord, tothom pot estimar. Però la cuidadora no sap res perquè respira fort amb la directora sobre l'escriptori com un mico.

Els diumenges dormo fins tard i al vespre ve a parlar la directora i em diu que m'he portat bé, que em prengui la medicació per no fer l'àngel i que és estrany que jo i la Sara embrutem tant els llençols. La Sara ens mira des de l'habitació i vol saber què penso per pensar com jo. La directora em diu que les orquídiess no desapareixeran més i que no m'ha d'importar que no em vinguin a veure els dissabtes, que puc parlar amb les orquídiess que ja són una família. Després li demano quants dies queden per poder sortir i riu i em diu que tants com rajoles hi ha al manicomi.

XXVI Premis **Maig**

Memorial Pasqual Batalla

Germà Garcia Belmonte

Guanyador de la modalitat de novel·la curta

Germà Garcia Belmonte (el Port de Sagunt, 1964) s'ha criat i viu a Castelló de la Plana. Científic de professió i humanista de caràcter, ha publicat el recull d'articles *Senyals del territori* (Scito Edicions, 2018) en què la realitat estrictament material s'alia amb els sentiments i la memòria. I el llibre de relats breus *Contes de la ciutat adormida* (Unaria, 2021) que, amb una visió perifèrica, fa transitar els personatges pels plecs, alhora espacials i emocionals, de la ciutat de Castelló de la Plana.

Organitzen:

Ajuntament
de **Vila-real**

LNVRXXXI

La nova Vila-real del s.XXI

Solidària Inclusiva d'Oportunitats Sostenible Innovadora

Hi col·labora:

